

Sygn. akt I C 146/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Muszko - Adamczak
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Sznura

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2017 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa A. N.

przeciwko Skarbowi Państwa -Prezesowi Sądu Rejonowego w G. (...), Skarbowi Państwa -Prokuratorowi Rejonowemu (...)w G.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w G. na rzecz powoda A. N. kwotę 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych)
z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 października 2015 r. do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- przyznaje adwokatowi A. C. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach wynagrodzenie w kwocie 7 200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) podwyższonej o stawkę podatku od towarów i usług, za reprezentowanie powoda w postępowaniu jako pełnomocnik z urzędu;
- odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania.

SSO Monika Muszko - Adamczak

Sygn. akt I C 146/15

UZASADNIENIE

Powód A. N. wniósł o zasądzenie od pozwanych Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w G. i Skarbu Państwa–Prokuratora Rejonowego (...) w G. kwoty 300.000 zł – po połowie od każdej jednostki organizacyjnej, z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia. Powód podał, iż na w/w kwotę składa się kwota 10.000 zł tytułem odszkodowania za utracone rzeczy, stanowiące własność powoda, zatrzymane w dniu 22 kwietnia 2009 roku w czasie przeszukania jego mieszkania w G. przy ul. (...) przez funkcjonariuszy Komisariatu I Policji w G. do sprawy 1 RSD-507/09 oraz II Kp 507/09 Sądu Rejonowego w G. oraz kwota 290.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu.

Uzasadniając podał, iż w dniu 22 kwietnia 2009 roku funkcjonariusze przeprowadzili w jego mieszkaniu przeszukanie zatrzymując trzy telewizory, pralkę automatyczną, komputer, monitor, stanowiące jego własność, a które następnie zostały oddane na przechowanie K. Ż. (1). Podniósł, iż zwracał się do Sądu Rejonowego w G. o wydanie zatrzymanych rzeczy, lecz do chwili obecnej nie zostały mu one oddane, a nawet nie jest mu wiadomo co się z nimi dzieje. Wskazał, iż wartość zaginionych rzeczy ocenił na kwotę 10.000zł. Dalej wywodził, iż czynność przeszukania została wykonana na zlecenie Sądu Rejonowego w G., który odpowiada za stan i ochronę rzeczy zatrzymanych do czasu zwrotu tych rzeczy osobie uprawnionej. Ponieważ był on tymczasowo aresztowany do sprawy 1 Ds. 488/09 prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową (...) w G., to na tym organie spoczywał obowiązek przedsięwzięcia czynności niezbędnych do ochrony mienia i mieszkania aresztowanego. Powód podniósł, iż obowiązek ten nie został właściwie zrealizowany. Prokuratura wydała postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia dopiero po 18 miesiącach. Podał, że czują się pokrzywdzony faktem, że jego starania o odzyskanie własności były lekceważone przez organy Skarbu Państwa.

Pozwany Skarb Państwa w odpowiedzi na pozew (k. 69 akt) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, iż ze stanu faktycznego przedstawionego w pozwie nie wynika by powód, po zwolnieniu z jednostki penitencjarnej w jakikolwiek sposób próbował ustalić, gdzie znajdują się rzeczy zabezpieczone w mieszkaniu i dopiero pismem z dnia 18 października 2013 roku powiadomił prokuraturę o podejrzeniu popełnienia przestępstwa kradzieży bądź przywłaszczenia przedmiotów zabezpieczonych w mieszkaniu. Prokurator odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie i rozstrzygnięcie to zostało utrzymane w mocy. Również skarga powoda na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym przez prokuratora bez nieuzasadnionej zwłoki została przez Sąd Okręgowy w Gliwicach odrzucona. Nadto pozwany zgłosił zarzut przedawnienia, wskazując, że powód miał od początku wiedzę jaki podmiot dopuścił się, w jego mniemaniu, naruszenia prawa i o ile spowodowało to szkodę, miał możliwość wystąpić z roszczeniem cywilnoprawnym w przepisany trzyletnim terminie. Pozwany podniósł, iż strona powodowa nie wykazała bezprawności jakichkolwiek działań pozwanego, nie wykazała także rozmiarów szkody, a nawet samego faktu jej wystąpienia. Jeżeli rzeczywiście wymienione przez powoda przedmioty zostały utracone, co w ocenie pozwanego, nie zostało dowiedzione, nie jest możliwe określenie kiedy i za sprawą jakiego podmiotu doszło do ich utracenia. Pozwany podał, iż powód w żaden sposób nie udowodnił podanej wartości rzekomo utraconych rzeczy. Odnośnie żądanego zadośćuczynienia pozwany podał, iż powód nie wykazał, że została mu wyrządzona krzywda i dlatego akurat kwota dochodzona pozwem, która w ocenie pozwanego jest rażąco wygórowana, miałyby stanowić odpowiednią wysokość mającą zadośćuczynić jego rzekomej krzywdzie.

W toku postępowania strony podtrzymały zajęte stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 21 kwietnia 2009 roku D. M. złożyła zawiadomienie o popełnieniu na jej szkodę przez powoda przestępstwa groźby karalnej.

/protokół przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie k. 1-2 akt SR w G. sygn. III K 724/09 /

W dniu 22 kwietnia 2009 roku zostało przeprowadzone przeszukanie w mieszkaniu powoda przy ul. (...) w G., które zatwierdził prokurator postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2009 roku. Powód w mieszkaniu tym mieszkał od 2008 roku. Okresowo zamieszkiwali z nim także K. Ż. (1) i K. S.. K. Ż. (2) był obecny w chwili przeszukania. K. Ż. (2) nie miał miejsca zamieszkania, zanim zamieszkał u powoda przebywał w Ośrodku dla bezdomnych. W tamtym czasie pozostawał on w konflikcie z powodem, występował jako osoba pokrzywdzona w postępowaniu toczącym się przeciwko powodowi. Czynności związane z przeszukaniem przeprowadzali funkcjonariusze Policji: sierżant R. B. i sierżant I. K. (1). W czasie przeszukania nie ujawniono żadnego przedmiotu pochodzącego z przestępstwa, przedmiotów służących do jego popełnienia lub których posiadanie jest zabronione.

/ protokół przeszukania k.16-17 akt III K 724/09, postanowienie o zatwierdzeniu przeszukania k. 72 akt III K 724/09, notatka urzędowa k.18 akt III K 724/09, protokół przesłuchania świadka K. Ż. k. 21-23 akt III K 724/09, zeznania świadków R. B., I. K. (2) k.168-170 i zapis z dysku w systemie audio-video k.173) /

Postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z dnia 24 kwietnia 2009 roku zastosowano wobec powoda tymczasowe aresztowanie (postanowienie k. 8 akt II Kp 507/09). Po posiedzeniu dotyczącym tymczasowego aresztowania A. N. podał, iż jego majątek w postaci telewizora, pralki, komputera i innych rzeczy może zabezpieczyć W. G. (1) zamieszkujący przy ul. (...) w G.. Poinformowano powoda, że zostaną wydane zarządzenia celem zabezpieczenia jego mienia. Na podstawie zarządzenia sędziego z dnia 24 kwietnia 2009 roku dokonano zabezpieczenia majątku powoda w postaci mienia ruchomego znajdującego się w mieszkaniu przy ul. (...) w G.. W zarządzeniu wskazano, iż osobą która może pomóc w zabezpieczeniu mienia jest kolega A. W. G..

/ akta SR w G. o sygn. II Kc 507/09, zarządzenie k. 17 akt II Kp 507/09 /.

Wskazana przez powoda osoba, tj. W. G. (1) omówił przyjęcia na przechowanie rzeczy powoda i podał, iż nie podejmie się pomocy w zabezpieczeniu jego mienia ruchomego.

/ protokół przesłuchania świadka W. G. k. 97akt III K 724/09/

Zgodnie z zarządzeniem sędziego w dniu 30 kwietnia 2009 roku funkcjonariusze Policji w osobach sierżanta I. K. (1) i sierżanta B. K. udali się do mieszkania powoda. Po przybyciu do mieszkania Policja zastała w nim współlokatora powoda K. Ż. (2), który wskazał przedmioty należące do powoda. Dokonano zabezpieczenia majątku powoda przez oddanie na przechowanie K. Ż. (2) następującego mienia ruchomego powoda: telewizor z napisem (...) model (...), pralka automatyczna z napisem (...) (...) (brak tabliczki znamionowej), telewizor z napisem (...) model (...), komputer – jednostka centralna z napisem (...) z podzespołami, telewizor z napisem(...), monitor z napisem (...) - model (...). (...) nr (...), komputer-jednostka centralna z napisem (...), myszka z napisem (...), klawiatura i słuchawki z napisem (...). Przedmioty te oddano na przechowanie K. Ż. (2), za pokwitowaniem odbioru, pouczając o sposobie postępowania z tymi przedmiotami oraz konsekwencjami ich zbycia, obciążenia, przekształcenia i wydania osobie nieuprawnionej. Czynność oddania na przechowanie nie miała związku z zatrzymaniem rzeczy w czasie przeszukania, lecz dotyczyła zabezpieczenia mienia osoby tymczasowo aresztowanej, na podstawie art. 162 par.1 p.3 kpk. Funkcjonariusze zastosowali błędnie w protokole art. 228 par.1 i 2 kpk.

/ protokół oddania rzeczy na przechowanie k.99 akt III K 724/09, spis i opis rzeczy k.100 akt III K 724/09, notatka urzędowa k. 101 akt III K 724/09, zeznania świadków R. B., I. K. (2) k.168-170 i zapis z dysku w systemie audio-video k.173 , /

Podczas pobytu w Areszcie powód pismami z dnia 19 lutego 2010 roku i 23 lutego 2010 roku zwracał się do Sądu prowadzącego postępowanie karne o wyjaśnienie kwestii jego rzeczy ruchomych oddanych na przechowanie K. Ż. (2), podając, że upoważnia do odbioru tych rzeczy W. G. (1). Pisma powoda pozostały bez odpowiedzi.

/ pisma powoda k.355, 357 akt III K 724/09 /

W dniu 9 października 2010 roku K. Ż. (2) zmarł, o czym Urząd Miejski w G. powiadomił Sąd prowadzący postępowanie karne, załączając akt zgonu.

/ akt zgonu k. 493 akt III K 724/09, akta III K 724/09 /

Powód przebywał w Areszcie Śledczym do 10 listopada 2010 roku (zapisek urzędowy k.484 akt III K 724/09) Po zwolnieniu z Aresztu Śledczego powód chciał się dowiedzieć co dzieje się z jego rzeczami. Był w mieszkaniu kilkakrotnie, lecz nikogo nie zastał. Sąsiad powiadomił go, że nikt tam nie mieszka. Zwracał się do Policji o informację w sprawie zabezpieczonych rzeczy, tam przekazano mu, że ma się zwrócić do Sądu. Spotkał się z ojcem swojego byłego współlokatora K. S., który przekazał mu komputer (...). Pozostałych rzeczy nie odzyskał do chwili obecnej.

/ protokół przesłuchania k.2 akt Prokuratury Rejonowej (...) w G. Ds. 543/15, przesłuchanie powoda- zapis z dysku w systemie audio-video k.31 /

W dniu 22 grudnia 2012 roku, z uwagi na wprowadzenie do wykonania orzeczonej wobec niego kary, powód został ponownie osadzony w Zakładzie Karnym.

/ k.652 akt III K 724/09/

Pismem z dnia 18 października 2013 roku powód powiadomił Prokuraturę Rejonową w (...) o popełnieniu przestępstwa kradzieży lub przywłaszczenia przedmiotów zabezpieczonych w jego mieszkaniu, wskazując, iż podczas przebywania przez niego w Areszcie Śledczym wielokrotnie pisał do Sądu i Policji o wydanie mu tych rzeczy. W dniu 5 listopada 2013 roku powód został przesłuchany w charakterze świadka. Pismem z dnia 16 marca 2015 roku powód zwrócił się do Prokuratury z wnioskiem o uzyskanie informacji, na jakim etapie jest sprawa dotycząca zaboru jego mienia z mieszkania, co zgłaszał w 2013 roku oraz ustalenie co się stało z tymi rzeczami. Jednocześnie podniósł, iż do chwili obecnej nie uzyskał żadnej odpowiedzi w tym zakresie. Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2015 roku Prokurator odmówił wszczęcia dochodzenia, a wskutek zażalenia powoda Sąd Rejonowy w G. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

/ akta Prokuratury Rejonowej (...) w G. Ds. 543/15 /

W dniu 21 kwietnia 2015 roku powód nadał w Areszcie Śledczym w K. skargę w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, w której domagał się stwierdzenia przewlekłości w sprawie Prokuratury Rejonowej (...) w G. o sygn. Ds. 543/15 z tego powodu, że toczy się ona od 2013 roku. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 czerwca 2015 roku odrzucono skargę jako niespełniającą wymagań konstrukcyjnych określonych w art.6 ust 2 w/w ustawy.

/akta Sądu Okręgowego w Gliwicach o sygn. VI S 49/15/

Powód wskazuje, iż domaga się odszkodowania za mienie, które utracił. Ma poczucie krzywdy w związku z tym, że został potraktowany jak śmieć, który nie ma żadnych praw. Czuje się bezsilny, popadł w depresję, bo „nie dość, że dostał kopa od przyjaciół, to jeszcze wszystko mu zabrano”. Uważa, że niewłaściwie oddano jego rzeczy K. Ż. (1), gdyż ten mu groził, więc nie był on osobą godną zaufania. Wskazał, iż niektóre z przedmiotów pozostawionych w jego mieszkaniu miały dla niego wartość sentymentalną.

/ przesłuchanie powoda- zapis z dysku w systemie audio-video k.3, przesłuchanie Prokuratora Rejonowego w G. k.545-547 i zapis z dysku w systemie audio-video k.548/

Powyższy sta faktyczny ustalono na podstawie powołanych wyżej dowodów. Sąd uznał, że wiarygodność przedłożonych dokumentów nie budziła wątpliwości; ich prawdziwość nie była podważana. Odnośnie dowodów z zeznań świadków i przesłuchania stron Sąd dał im wiarę w zakresie zgodnym z ustalonym stanem faktycznym.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe Sąd uznał za wystarczające do merytorycznego rozpoznania sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powód domagał się odszkodowania w kwocie 10.000 zł tytułem poniesionej przez niego szkody materialnej, wskutek utraty przez niego mienia zabezpieczonego przez Sąd w czasie jego tymczasowego aresztowania. Nadto domagał się zadośćuczynienia w kwocie 290.000 zł z tytułu lekceważenia powoda z postaci nieodzyskania mienia, cierpień fizycznych i psychicznych oraz przewlekłości postępowania w sprawie o sygn. Ds. 545/15 Jako podstawę prawną swoich roszczeń wskazywał art. 417 kc, art.444§1 kc, art.445§1 kc i art.448 kc.

Przepis art. 417 k.c. przewiduje odpowiedzialność odszkodowawczą za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, zdefiniowanym jako „niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej”. Dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej władz publicznych, obok zdarzenia sprawczego, konieczne jest ustalenie pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, a więc szkody i związku przyczynowego.

Stosownie do dyspozycji art. 444. § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Natomiast w myśl art. 445. § 1 kc w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Zgodnie z art. 429 kc kto powierza wykonanie czynności drugiemu, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną przez sprawcę przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, chyba że nie ponosi winy w wyborze albo że wykonanie czynności powierzył osobie, przedsiębiorstwu lub zakładowi, które w zakresie swej działalności zawodowej trudnią się wykonywaniem takich czynności.

Zgodnie z art. 262 § 1 pkt.3 kpk Sąd stosujący tymczasowe aresztowanie ma obowiązek przedsięwzięcia czynności niezbędnych do ochrony mienia i mieszkania aresztowanego.

Jak wynika z materiału, zgromadzonego w sprawie Sąd Rejonowy w G., który wydał postanowienie o tymczasowym aresztowaniu powoda zarządzeniem z dnia 24 kwietnia 2009 roku dokonał zabezpieczenia mienia powoda. Czynności z tym związane w dniu 30 kwietnia 2009 roku wykonywała Policja, która przedmioty podlegające zabezpieczeniu oddała na przechowanie K. Ź. (2). Podkreślić należy, iż czynność oddania na przechowanie nie miała związku z zatrzymaniem rzeczy w czasie przeszukania, które miało miejsce w dniu 21 kwietnia 2009 roku, lecz dotyczyła zabezpieczenia mienia osoby tymczasowo aresztowanej, zatem zastosowanie miał art. 262 § 1 pkt.3 kpk. Fakt, iż funkcjonariusz dokonujący zabezpieczenia w protokole wpisał błędnie podstawę prawną nie ma znaczenia przy ocenie rodzaju dokonanego przez Sąd zabezpieczenia mienia. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika wprost, że zabezpieczenie przedmiotów powoda, które zostało dokonane w dniu 30 kwietnia 2009 roku nie miało nic wspólnego z czynnościami dotyczącymi przeszukania mieszkania powoda, które odbyło się 22 kwietnia 2009 roku.

Po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym uznano, iż mienie zostało powierzone niewłaściwej osobie. Z materiału dowodowego bowiem wynika, iż w tamtym czasie K. Ź. (2) pozostawał w konflikcie z powodem i był pokrzywdzonym w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko powodowi. Nie miał on także stałego miejsca zamieszkania, a zanim zamieszkał u powoda przebywał w ośrodku dla bezdomnych. Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 429 kc Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za błąd w wyborze osoby, której powierzono zabezpieczone mienie powoda.

Zabezpieczone mienie nie zostało powodowi zwrócone, a osoba, której zostało ono powierzone zmarła, gdy powód przebywał jeszcze w Areszcie Śledczym. W dniu 9 października 2010 roku K. Ź. (2) zmarł, o czym Urząd Miejski w G. powiadomił Sąd prowadzący postępowanie karne załączając akt zgonu. Po otrzymaniu tej informacji Sąd nie zajął się sprawą powierzonego mienia, nie wydał w sprawie żadnych zarządzeń. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej powód podjął szereg czynności zmierzających do ustalenia, gdzie znajdują się należące do niego rzeczy. Po zwolnieniu z Aresztu Śledczego w 2010 roku chciał się dowiedzieć co dzieje się z jego rzeczami. Był w mieszkaniu kilkakrotnie, lecz nikogo nie zastał. Sąsiad powiadomił go, że nikt tam nie mieszka. Zwracał się do Policji o informację w sprawie zabezpieczonych rzeczy. Tam przekazano mu, że ma się zwrócić do Sądu. Spotkał się z ojcem swojego byłego współlokatora K. S., który przekazał mu komputer (...). Pozostałych rzeczy nie odzyskał do chwili obecnej. Jeszcze podczas pobytu w Areszcie powód zwracał się do Sądu prowadzącego postępowanie karne o wyjaśnienie

kwestii jego rzeczy oddanych na przechowanie K. Ż. (2), podając, że upoważnia do odbioru tych rzeczy W. G. (1). Pisma powoda pozostały bez odpowiedzi. Po powzięciu informacji o zgonie K. Ż. (2) także nie podjął czynności w sprawie. Jak wynika z powołanego wyżej przepisu art. 262 § 1 pkt.3 kpk, Sąd miał obowiązek przedsięwziąć czynności niezbędne do ochrony mienia powoda, a skoro tego zaniechał, jest odpowiedzialny na jego utratę. Po wydaniu wyroku i zakończeniu postępowania Sąd również nie wydał żadnych dyspozycji odnośnie mienia powoda, pomimo obowiązku wynikającego z art. 17 § 1 p. 2 kkw.

W ocenie Sądu, Skarb Państwa nie dopełnił obowiązków wynikających z powołanych art. 262 § 1 pkt.3 kpk oraz art. 17 § 1 p. 2 kkw, wskutek czego powód poniósł szkodę w postaci utraty zabezpieczonego mienia. Uznając roszczenie powoda w zakresie żądania odszkodowania za zasadne Sąd zasądził od Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w G. kwotę 10.000 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 9 października 2015 roku, czyli dnia otrzymania sprecyzowanego żądania przez stronę pozwaną, do dnia zapłaty. Sąd uznał jednocześnie zarzut przedawnienia za niezasadny. Powód zainicjował bowiem postępowanie karne w 2013 roku. Dopiero prawomocne zakończenie postępowania w dniu 13 kwietnia 2013 roku w sprawie Ds. 543/15 pozwoliło powodowi wnieść pozew cywilny, co też uczynił w dniu 27 kwietnia 2015 roku.

Zgodnie z art. 322 kpc jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy dożywocia Sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy

Biorąc pod uwagę upływ czasu oraz trudności w dokładnym ustaleniu wartości poszczególnych przedmiotów podlegających zabezpieczeniu, z uwagi na ich datę produkcji, zużycie i wartość sentymentalną, Sąd wysokość odszkodowania określił w oparciu o art. 322 kpc, uznając kwotę wskazaną przez powoda za adekwatną.

Odnośnie żądania zadośćuczynienia Sąd oddalił powództwo, uznając, iż nie zachodzą przesłanki do zasądzenia zadośćuczynienia.

Zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 kc pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną - przyznana suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej przez poszkodowanego szkody niemajątkowej, powinna wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek zdarzenia wywołującego szkodę (por. uzasadnienie wyroku SN z 12.07.2012, I CSK 74/12).

Żądanie zasądzenia zadośćuczynienia oparte o powołane przez powoda przepisy jest roszczeniem o charakterze ściśle niemajątkowym, mającym na celu kompensację doznanej krzywdy. Powód nie wykazał, iż w związku z utratą rzeczy materialnych doznał krzywdy w rozumieniu powołanych przez niego przepisów. Nie wykazał, aby doznał jakiegokolwiek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia w związku z utratą rzeczy. Jego twierdzenia o tym, że popadł w depresję nie zostały poparte żadnymi dowodami. Nie przedłożył na potwierdzenie tego stosowanej dokumentacji lekarskiej. Nie wykazał także, że zostało naruszone przez stronę pozwaną jakiegokolwiek dobro osobiste, w tym także dobro w postaci zdrowia.

Niewątpliwie postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie Ds. 543/15 zostało wydane po okresie kilkunastu miesięcy od zainicjowania przez powoda postępowania zmierzającego do wyjaśnienia, co się stało z należącymi do niego rzeczami, które zostały zabezpieczone w trakcie tymczasowego aresztowania. Ewentualne opóźnienie w wydaniu tego postanowienia nie miało jednak wpływu na możliwość odzyskania rzeczy przez powoda. Wydane postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania było prawidłowe, co znalazło odzwierciedlenie w postanowieniu Sądu Rejonowego w G..

Biorąc pod uwagę powyższe, na mocy powołanych przepisów orzeczono jak w punkcie 1 i 2 wyroku. Jednocześnie przyznano adwokatowi A. C. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach wynagrodzenie w kwocie 7 200 zł podwyższonej o stawkę podatku od towarów i usług, za reprezentowanie powoda w postępowaniu jako pełnomocnik

z urzędu, na mocy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku. Na mocy art. 102 kpc odstąpiono od obciążania powoda kosztami postępowania z uwagi na jego trudną sytuację materialną i brak dochodów.